

Ba Người Thân Trong Đời Khi Về Già

Nguyễn Văn Hòa

VỀ GIÀ, AI MỚI LÀ NGƯỜI THÂN THẬT SỰ CỦA MÌNH?

Tôi 72 tuổi rồi. Cả đời tôi cứ ngỡ người thân của mình là con, là cháu, là anh em, là bạn bè.
Nhưng đi qua gần hết một đời người, tôi mới ngộ ra. Về già rồi, người thân thật sự của mình chỉ có 3 người thôi. Mà 3 người này, lúc trẻ mình lại hay quên, hay bỏ bê họ nhất.

*** NGƯỜI THÂN THỨ NHẤT: CHÍNH LÀ NGƯỜI BẠN ĐỜI ĐANG NẰM BÊN CẠNH MÌNH.**

Lúc trẻ, mình mải lo cho con, lo cho thiên hạ. Vợ chồng cãi nhau suốt ngày vì tiền, vì con, vì mẹ chồng nàng dâu. Có lúc tôi đã từng nghĩ: "*Giá không có bà ấy thì mình sướng hơn*".
Nhưng các bác ơi, đến tuổi này rồi tôi mới hiểu.

- Khi con cái đã lớn, chúng nó bay đi hết. Bay đi xây tổ ấm của chúng nó. Mỗi đứa một phương. Một năm, chúng nó về thăm mình được mấy lần?
- Bạn bè ư? Thân mấy rồi cũng mỗi người một nhà. Hôm nay cà phê, mai về ai lo nhà nấy. Đau ốm, không ai ở bên cạnh mình cả đêm được.

Chỉ có người bạn đời, cái bà già hay càm ràm, cái ông già hay khó tính bên cạnh mình, mới là người ở lại.

- Bát cháo lúc nửa đêm sốt, là bà ấy nấu.
- Viên thuốc lúc trái gió trở trời, là ông ấy đưa.
- Cái nắm tay run run lúc đi không vững, là của hai ông bà già nắm lấy nhau.
- Con cái là máu mủ, nhưng là máu mủ sẽ phải bay đi.

Vợ chồng mới là da thịt, là người sẽ ở lại đến hơi thở cuối cùng.
Vậy nên, về già rồi, đừng cãi nhau nữa. Đừng chê bai nhau nữa. Còn thấy nhau, còn mắng nhau được vài câu, đó đã là phúc rồi. Vì đến một ngày, muốn mắng cũng không còn người để mà mắng nữa đâu.

*** NGƯỜI THÂN THỨ HAI: CHÍNH LÀ CÁI THÂN THỂ NÀY CỦA MÌNH.**

Cả một đời, mình hành hạ nó. Lúc trẻ, mình bắt nó thức khuya dậy sớm để kiếm tiền. Mình bắt nó uống rượu, hút thuốc, ăn những thứ độc hại. Mình chưa từng nói với nó một lời cám ơn. Bây giờ, về già rồi, nó mới bắt đầu "trả thù" mình. Đau lưng, mỏi gối, mất ngủ, huyết áp cao... đủ cả.

Lúc này mình mới hiểu, người thân trung thành nhất với mình, chính là nó. Mình bỏ nó, nó vẫn không bỏ mình. Mình bạc đãi nó, nó vẫn cố gượng để chở mình đi nốt quãng đường còn lại. Vậy nên, về già rồi, xin các bác hãy đối xử tốt với người thân này một chút. Ăn chậm lại, ngủ sớm hơn, đi bộ nhẹ nhàng mỗi sáng. Đừng giận hờn, đừng lo nghĩ nhiều nữa. Vì giận một lần, chính cái thân này của mình nó đau trước. Thương lấy mình một chút, chính là thương lấy người thân cuối cùng của mình đấy.

*** NGƯỜI THÂN THỨ BA: CHÍNH LÀ ÔNG TRỜI, LÀ NHÂN QUẢ, LÀ PHÚC ĐỨC CỦA CHÍNH MÌNH.**

Nói thì có vẻ tâm linh, nhưng đây là sự thật các bác ạ.
Về già rồi, tôi mới tin: Mọi thứ đều có nhân quả.
Lúc trẻ mình sống hiền lành, tử tế, giúp người, không hại ai... thì về già, tự khắc trời thương. Trời thương thì cho mình sức khỏe, cho mình con cháu hiếu thảo, cho mình một giấc ngủ bình yên. Lúc trẻ mình sống gian dối, lừa lọc, cay nghiệt... thì về già, dù con cái có đông, tiền có nhiều, đêm nằm vẫn không ngủ được. Vì trong lòng mình không an.
Cho nên, người thân cuối cùng và lớn nhất của mình, chính là PHÚC ĐỨC mà mình đã tích được.
Phúc đức đó, không ai cho mình được, không ai cướp của mình được. Nó là người bạn đời, người vệ sĩ vô hình, đi theo mình đến tận cuối đời.

Vậy đó các bác ạ,
Về già rồi, đừng đi tìm người thân ở đâu xa nữa.
Hãy quay về nhìn lại 3 người thân ngay bên cạnh mình:

- Nhìn sang bên cạnh, xem người bạn đời của mình còn đó không? Còn thì hãy nắm tay nhau chặt hơn một chút.
- Nhìn xuống thân thể của mình, xem nó còn khỏe không? Còn thì hãy thương nó nhiều hơn một chút.
- Nhìn vào trong tâm mình, xem phúc đức của mình còn dày không? Còn thì hãy tiếp tục sống hiền, sống lành thêm một chút nữa.

Giữ được 3 người thân này, thì dù con cháu có ở xa, dù bạn bè không còn mấy ai, các bác cũng ***không bao giờ cô đơn***.
Vì các bác vẫn còn nhà, còn thân, còn phúc.
Giữ được 3 thứ đó, là giữ được cả hậu vận rồi.
Nếu các bác thấy tôi nói đúng, xin để lại một chữ "Giữ" ở dưới bình luận, để chúng ta cùng nhắc nhau giữ lấy 3 người thân quý giá nhất của tuổi già nhé.

Nguyễn Văn Hòa